Mistrovský debut o mateřství a právu volby.
Kristin Harmel, spisovatelka

Přeložila
Jana Knotková

HLEDÁ SE JANE

Heather Marshall

HLEDÁ SE JANE

Heather Marshall

Přeložila Jana Knotková

Brno 2026

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele
práv zakázána.

Looking for Jane
Copyright © Heather Marshall, 2022
All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form.
Jacket design by James Iacobelli
Jacket Photographs © Mark Owen and
Magdalena Russocka / Trevillion Images;
Leonardo Baldini / Arcangel and Adobe Stock
Translation © Jana Knotková, 2026
Czech edition © Host — vydavatelství, s.r.o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3324-4 (PDF)
ISBN 978-80-275-3325-1 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3326-8 (MobiPocket)

R, tolik chtěnému
a dychtivě očekávanému dítěti

2010

Jednoho docela obyčejného dne skončil jeden vskutku neobyčejný dopis ve špatné poštovní schránce.

Schránky vypadaly navlas stejně a těsně k sobě přiléhaly. Obě byly vyrobené ze stejného laciného tenkého plechu a okolo pantů už začínaly rezivět. Visely na zdi z hnědých cihel, hned vedle dveří, které vedly do obchodu se starožitnostmi. Nad těmito dveřmi se pokaždé, když zákazník vstupoval dovnitř a později zase vycházel ven, příjemně rozcinkal zvoneček. Našli se ale i tací, kterým byl zvuk zvonku spíše protivný.

Obchod se pyšnil názvem *Thompsonovy starožitnosti a knihy z druhé ruky* a patřila mu schránka nalevo, kterou označoval odchlipující se zlatý štítek s číslicí jedna. Schránka napravo byla rovněž označená zlatým štítkem, avšak s číslicí dvě, a sloužila nájemníkům v bytě nad obchodem. Mezi schránkami byl tedy jen nepatrný rozdíl. A přece měl tento nepatrný rozdíl sehrát zásadní roli v životě Nancy Mitchellové, která si pronajímala byt nahoře. To ona byla

adresátkou zbloudilého dopisu, o jehož existenci neměla nejmenší tušení.

Adresa na obálce neuváděla, pro kterou z částí starého domu na College Street je dopis určený, a proto bez dlouhých ceremonií přistál ve schránce obchodu se starožitnostmi. A pošťák, aniž by se nad tím pozastavil, honem pospíchal dál po své trase.

Ve schránce pak psaní čekalo tři dlouhé hodiny. Mačkalo se mezi páteční várkou reklamních letáků a pohlednicí z Francie, kde tou dobou trávil dovolenou syn majitelky obchodu. Ta nakonec poštu vyzvedla, když si vyrazila ven na cigaretu, a celý štos i s dopisem ledabyle nacpala do kastlíku k pozdějšímu zpracování. Poštu následně roztřídil — a psaní někam nešťastně založil — nepozorný prodavač.

A mělo trvat celých sedm let, než ho někdo znovu objeví a přečte. Než se životy tří žen navždy změní.

EF
3
ABC
2
1
OPERATOR
0
TUV
8
WXY
9

1

KAPITOLA I

ANGELA

Toronto, leden 2017

Angela Creightonová přijde pozdě do práce.

Včera ponocovala a dnes ráno se probudila s příšernou bolestí hlavy. Lepší načasování si vážně vybrat nemohla. Tiše, aby nevyrušila manželku, která si v neděli ráda přispí, se vkrade do kuchyně a sklenkou pomerančového džusu spláchne prášek proti bolesti. Opeče si bagel a tlustě ho napatlá česnekovým žervé. Na hlavu si narazí čepici a zauzluje pásek na vlněném kabátu — bagel přitom drží v zubech jako pes. Pak za sebou zabouchne a seběhne po schodech, výtah v domě nemají.

Jakmile se ocitne venku na chodníku, vyrazí rychlým tempem k autobusové zastávce. Cestou se láduje snídaní a šátrá v kabelce po slunečních brýlích. Za normálních okolností by si tuhle procházku užívala, v zimě bývá bezmračných dní pomálu a přicházejí docela znenadání. Jenže dnes ji slunce bodá do očí a hlavu má jako střep.

Včera večer byla u kamarádky Jenn, kde se konalo každoměsíční setkání jejich čtenářského klubu. Za poslední půlrok však tyto

schůzky poněkud změnily ráz a víc než co jiného teď připomínají schůze spolku milovníků vína. Tak už to se čtenářskými kluby bývá. Prolévají se levnou šedou rulandou a polykají kolečka klobásek a kostičky sýrů s apetitem, jaký byste čekali spíš u odsouzence, jenž právě usedl k poslední večeři. A mezi sousty sem tam něco prohodí o knihách, které zrovna přečetli.

Angela se poslední dobou popíjení vyhýbala, zato včera večer veškeré zábrany padly. Na potratu by se dalo najít jedno jediné, malinké a ubohé pozitivum — může se zase napít. A to taky včera s velkou chutí udělala. Než se její tělo dostatečně zotaví a ony se s Tinou budou moct pustit do nového pokusu o otěhotnění a do dalšího kola hormonální léčby, trochu si odfrkne. Za poslední rok to byl už druhý potrat, a Angelu přepadá nepříjemný pocit, že s každým dalším neúspěchem je toho v sázce mnohem víc. Díky alkoholovému opojení se všechny překážky, které na ně ještě čekají, zdají alespoň na chvíli o něco menší.

Autobus už se ztěžka šine k zastávce. Angela nastoupí, vhodí žeton do kovové zdířky a projde uličkou k volnému sedadlu u zadních dveří. K obchodu *Thompsonovy starožitnosti a knihy z druhé ruky*, kde pracuje jako vedoucí, je to jen deset bloků na západ, takže po pár zastávkách vystoupí přímo na chodník plný sněhové břečky.

Do obchodu se vchází z rušné College Street, a Angela se proto tiskne tělem ke starým dřevěným dveřím, aby nepřekážela kolemjdoucím, zatímco zápasí s klíči. Pak se do nich opře bokem, a když pod její vahou povolí, vklouzne dovnitř a zase je za sebou zavře.

Má to tady ráda. Do obchodu v pravidelných intervalech přibývají hromady použitých knih a své útočiště tu našla i nesourodá kolekce vesměs neprodejných starožitných kousků. Voní to tu leštěnkou na dřevo a kávou a ve vzduchu se vznáší zatuchlá a zároveň vzrušující vůně starých zaprášených knih. Obchod není nijak rozlehlý, velikostí

odpovídá menšímu bytu. Vzadu za pultem se nachází malý sklad, který obývá jen pár odložených krabic, na něž sedá prach, a levný překapávač na kávu. Ten přinesla Angela hned ten den, kdy sem nastoupila.

Známá vůně obchodu jí malinko zvedne náladu. Knihy miluje od malička. A co se dekorací týče, baví ji kombinovat různé styly — to mají s Tinou společné. Nesourodost zdejšího sortimentu jí proto maximálně vyhovuje. Je tu stále co objevovat.

Angela cvakne vypínačem a zamíří ke starému psacímu stolu, který slouží jako prodejní pult, položí kabelku na zem a nohou ji odšoupne stranou. Zapne elektronickou pokladnu — zdaleka nejmodernější technologický výdobytek v celém obchodě — a zamíří do skladu uvařit si konvici nemilosrdně silné černé kávy. Když ještě byla těhotná, pila kávu bez kofeinu a připravovala si ji rovnou dvojitou v naději, že se tak dostaví alespoň nějaký efekt. Dnes si ale bez výčitek může dopřát pořádnou dávku skutečné kávy, pomyslí si neradostně.

Jakmile v ruce třímá otlučený hrnek s tmavou tekutinou, setřese ze sebe nepříjemné myšlenky a pustí se do obvyklých povinností. Třídí nové zboží a prochází nevyřízené objednávky. Ačkoliv si nad tím lámala hlavu už mnohokrát, zatím nepřišla na to, jak je možné, že obchod pořád funguje. Zvlášť s ohledem na to, jak vysoké jsou tady ceny nemovitostí. Jeho provoz dotuje i příjem z nájmu bytu v patře, který Angelina teta pronajímá od doby, co dům koupila. Teta Jo se přivdala do zámožné a vážené rodiny a pracovat nikdy nepotřebovala. Ačkoliv by dům mohla kdykoliv snadno prodat za obrovský balík peněz, nikdy to neudělala. Angela ji podezírá z toho, že drží obchod při životě jen proto, aby si měla o čem povídat se svými dokonale upravenými přítelkyněmi při jejich týdenních sedáncích v nehtovém studiu.

Než Angela nastoupila k tetě, pracovala jako prodavačka v několika obchodech. Naposledy prodávala předražené boty a šéfoval jí jakýsi příšerně škrobený panák. Přestože pro to nemá žádné důkazy, je přesvědčená o tom, že když ji propouštěl se slovy „prodeje klesají, takže vás na další sezonu nebudeme potřebovat“, moc dobře věděl, že je těhotná. Jako typický konzervativec ze staré školy, a dost možná i homofob, neviděl v mateřské dovolené nic jiného než problém pro firmu, se kterým se musí rychle vypořádat. Angele v té době často bývalo nevolno, a když jí došly výmluvy pro opakované výpravy na toaletu, svěřila se nakonec jedné kolegyni s tím, že je těhotná. A kolegyně ji šéfovi určitě napráskala.

Takže se ve svých pětatřiceti letech ocitla bez práce a bez peněz. Všechny její úspory totiž padly na hormonální léčbu. Okamžitě se tedy vrhla do hledání nové práce. *Jakékoliv* práce. Bylo potřeba dál platit nájem a budovat hnízdečko pro očekávaný přírůstek do rodiny. A právě tehdy jí na rodinné oslavě díkůvzdání teta Jo nabídla, aby se ujala vedení jejího krámku. Nabídku doprovodila velkorysým mávnutím ruky obtěžkané spoustou blyštivých šperků a poznamenala něco v tom smyslu, že nastal čas, aby se „konečně odebrala na odpočinek“. O starožitnostech toho sice Angela moc nevěděla, ale takovou výzvu nemohla odmítnout. A navíc, pokud otěhotní, od vlastní tety jí vyhazov určitě hrozit nebude. O tři dny později už jí Jo předávala klíče.

Z personálu chodí v neděli do práce jen Angela, ale v obchodě většinou bývá klid. Zvlášť v podzimních a zimních měsících, kdy je turistů jako šafránu. Nové zboží je roztříděné a Angela se proto pustí do zpracovávání nevyřízených objednávek. Ze všech úkolů na jejím seznamu je tenhle ten nejnevděčnější. V osmi případech z deseti se jedná o rezervaci kousku, pro nějž se nadchnul nějaký „sběratel starožitností“ (zpravidla samozvaný), který sem přijel odněkud zdaleka užít si nákupy se svými bohatými kamarády. Z vidiny koupě byl štěstím

celý bez sebe a poklad, který tu v sobotu objevil, si zamluvil s tím, že si pro něj později přijede s dodávkou. A téměř každý takový sběratel pak ignoruje Angeliny telefonické pokusy o spojení tak dlouho, dokud se ona sama nerozhodne rezervaci zrušit. Čímž zároveň nadšeného zájemce ušetří potupného doznání, že jeho sběratelské vzplanutí vzalo za své. Angela pak tráví podstatnou část nedělního dopoledne tím, že z nábytku odtrhává růžové nálepky, jež označovaly zadané zboží. Osvobozené kousky pak můžou dál nerušeně odpočívat až do chvíle, než se objeví další potenciální zájemce a kolotoč se rozjede nanovo.

První položkou na dnešním seznamu nevyřízených objednávek je toaletní stolek se třemi zásuvkami. Angela ví úplně přesně, který to je, a bez váhání se vydá hlouběji do útrob obchodu. Už z dálky zaregistruje křiklavě růžový lísteček nalepený na horní zásuvce. Strhne ho, jenže stolek se následkem prudkého pohybu zakymácí a šuplík povyjede ven.

„Do prdele. Au!“

Polila si ruku kávou. Napřed horké kapky slízne a pak nakoukne do pootevřené zásuvky, kde ze tmy zasvítí cosi bílého. Očima zapátrá kolem po vhodné ploše, kam by odložila hrnek. Nakonec ho položí na knihovnu vedle a růžový rezervační lístek použije jako podšálek. Pak zásuvku otevře.

Ve stejnou chvíli se nade dveřmi rozezní zvonek, aby přivítal dnešního zákazníka číslo jedna. Angela s provinilým pocitem, jako by ji přistihli při něčem zakázaném, šuplík rychle zavře a vydá se do přední části prodejny, přičemž obezřetně kličkuje mezi knihami, halabala vyskládanými do nestabilních komínků.

„Dobrý den!“ zavolá.

„Dobrý den,“ ozve se odpověď. Je to mladá dívka se světlými vlasy a shrbenými rameny.

„Můžu vám s něčím pomoct?“ nabídne se Angela a přivine si šál těsněji k tělu. Společně s příchozí pronikl dovnitř i ledový závan větru, což Angelu trošku rozladí, ačkoliv ví, že to není dívčina chyba. Nejraději by se věnovala svému objevu.

„Ani ne, děkuji, jen bych se tu porozhlédla.“

„Beze všeho,“ odvětí Angela. „Dejte mi vědět, kdybyste cokoliv potřebovala.“

Dívka se neurčitě usměje a přistoupí k nejbližší knihovně. Angela její zdvořilé odmítnutí přijme s povděkem, znamená to, že se může v klidu vrátit k toaletnímu stolku a prozkoumat horní zásuvku.

Sáhne dovnitř a vytáhne těžkou mramorovou truhličku. Opatrně ji položí na ošoupanou dřevěnou podlahu. To ten bílý mramor, ten předtím upoutal její pozornost. Téměř všechny starožitnosti v obchodě jsou vyrobeny ze dřeva. Zbytek je převážně mosazný nebo stříbrný: zašlé rámy obrazů se složitými viktoriánskými ornamenty, sběratelské lžičky s vybledlými rodovými nebo erbovními znaky a příruční zrcátka, v jejichž odraze jako by ožívaly nadýchané účesy regentské éry, napěchované pod krajkovými čepci.

Za celou tu dobu, co v obchodě pracuje, Angela ještě nenarazila na jediný mramorový artefakt. Kámen, z něhož je truhlička vyrobená, je nádherný. Má barvu slonové kosti a je protkaný šedými žilkami. Nejeden sběratel by po něm určitě zatoužil. Angela nechá kávu kávou a odnese si truhličku na pult. Zkontroluje, jestli se její jediná zákaznice pořád ještě porozhlíží, usadí se na vysokou stoličku a sáhne po zlaté západce.

Uvnitř je něco, co na první pohled vypadá jen jako štos zažloutlých papírů. Když ale nadzvedne horní list, objeví se obálka nadepsaná elegantním písmem.

Dopisy. Hromádka dopisů. Angela zvedá jeden po druhém a přitom počítá, je jich celkem pět. Na první pohled je jasné, že jsou staré.

Kdo by to byl řekl, pomyslí si, jsou přece v obchodě se starožitnostmi. A navíc lidi dnes moc dopisy nepíšou. Tato dříve zcela běžná činnost pomalu vychází z módy a dnes se jí oddávají snad jen svérázné postarší dámy s oblibou v těžkých parfémech.

Angela jeden z dopisů zvedne a prohlédne si ho proti světlu, které dovnitř proniká skrze prosklenou výlohu. Ostatní už jsou vytažené z obálek, vypadají jako bankovní výpisy. Ale tenhle je ještě zapečetěný. Okraj přehybu je malinko zvlněný, jako by lepidlo někdo příliš navlhčil. Známka vypadá současně. V levém horním rohu je nakloněným psacím písmem uvedena jako odesilatelka jakási p. Frances Mitchellová. Dopis je adresován sl. Nancy Mitchellové. Angela sklouzne očima o řádek níž a sevře se jí žaludek. Na obálce je nadepsaná adresa bytu nad obchodem.

Písmo je roztřesené, ale na první pohled je zjevné, že kdysi, v době dávno minulé, muselo být velice krásné a elegantní.

Buch!

Angela nadskočí. Ohlédne se po světlovlasé dívce, která zrovna mumlá jakousi omluvu a shýbá se pro těžkou knihu ležící na zemi. Angela se strojeně usměje, srdce jí přitom buší jako o život. Dívka jen špitne „děkuji", mávne jí na rozloučenou a spěchá ze dveří. Nato cinkot zvonku ohlásí další závan studeného větru.

Angela svoji znovunabytou samotu přijme s povděkem. Přejede prsty po zalepeném spoji obálky a dumá nad tím, jaké tajemství asi ukrývá. Datum, vyražené nahoře červeným inkoustem, uvádí, že dopis byl odeslán už v roce 2010. A přesto ho nikdo neotevřel. Komu byl určený? Že by se někde zatoulal po cestě? Ale ne, na obálce je přece adresa jejich obchodu a jméno té tajemné adresátky: Nancy Mitchellová.

Dopis byl odeslán na *tuto* adresu.

Angela si je dobře vědoma toho, že otevírat cizí poštu je přísně vzato zločin, ale zvědavost zvítězí nad morálkou. Sáhne po mosazném

noži na dopisy a energicky ho vytáhne ze staré zavařovací sklenice, kterou používají coby stojánek na tužky. Špičkou zajede pod přehyb obálky a řízne. Ozve se zvuk trhaného papíru. Angela opatrně sáhne dovnitř a konečky prstů vyjme dopis, jako by po sobě nechtěla zanechat usvědčující otisky. Papír má vysokou gramáž a jemnou texturu. Evidentně byl drahý. Ten, kdo ho koupil, byl nejspíš zvyklý psát dopisy a záleželo mu na tom, aby jeho slovům byla přikládána patřičná váha.

Angela se do dopisu fascinovaně začte, oči jí pod tmavou ofinou jezdí po stránce sem a tam:

Drahá Nancy,

bylo mým přáním, aby Tě tento dopis zastihl, až když tu nebudu. Požádala jsem svého právníka pana Kleina, aby ho odeslal teprve po mé smrti. Mrzí mne to, ale mám k tomu své důvody. Chtěla jsem zajistit, aby ses dozvěděla o určitých skutečnostech týkajících se Tvého života.

Nancy, milovala jsem Tě tolik, jak jen matka dokáže milovat svou dceru. Snažila jsem se, jak nejlépe jsem uměla, abych byla pokud možno tou nejlepší matkou. Ale jsem jen člověk, dceruško, a proto nejsem dokonalá.

Nenacházím jiný možný způsob, jak Ti to sdělit, než jednoduše napsat pravdu: My s otcem nejsme Tví biologičtí rodiče. Adoptovali jsme Tě, když jsi byla ještě miminko.

Roky jsme se snažili a denně se usilovně modlili k Bohu, aby nám dopřál dítě, ale nebylo nám dáno. A tak jsme začali hledat, chtěli jsme adoptovat malou holčičku. Náš rodinný lékař nás odkázal na Domov sv. Anežky pro svobodné matky, přímo zde v Torontu.

Narodila ses 25. dubna 1961, tak jak jsme Ti řekli. Sdělili nám, že Tvá matka a otec byli mladí, teprve dospívající lidé, kteří spolu nebyli sezdáni a sešli z cesty. Byli bez prostředků a nemohli se o Tebe postarat.

Tvrdili, že Tě Tvá matka nabídla k adopci s těžkým srdcem, ale dobrovolně, protože doufala, že Ti budeme moci zajistit lepší budoucnost, než by ona sama, mladá a chudá, dokázala. Její příběh nás velmi zarmoutil, ale děkovali jsme Bohu za její nesobeckost. Poskytla nám ten nejcennější ze všech darů. Radovali jsme se, zatímco ona tesknila.

Vychovávali a milovali jsme Tě jako vlastní. Kněz a administrátor Domova sv. Anežky nám radil, abychom Ti nic neříkali a chovali se, jako bys byla naše vlastní dítě, s tím, že to tak pro Tebe bude jednodušší. Dali jsme na jeho radu. Věřili jsme, že on to musí vědět nejlépe. Ale neuběhl jediný den, kdy bychom o našem rozhodnutí nezapochybovali.

Když jsme si Tě přivezli domů, našla jsem v peřince, do které Tě zabalili, schovaný pár žlutých bačkůrek. Předpokládala jsem, že je to dárek od Tvé matky, ale nedokázala bych se dívat na to, jak je máš na nožkách. Tak jsem je zamkla do zásuvky. Bála jsem se, že kdybych Ti o ní pověděla, dívala by ses na mne jinak. Přesto jsem na ni musela myslet, na to, že je někde tam venku a velice po Tobě teskní. Pokoušela jsem se zahnat výčitky tím, že jsem za ni v kostele každý rok na Tvé narozeniny zapalovala svíčku a modlila se.

A teď, zlatíčko… teď Tě žádám celým svým srdcem i duší o prominutí.

Nedlouho po Tvé svatbě jsme s otcem zjistili, že Tě nedali k adopci dobrovolně, jak nám tvrdili. Lhali nám, Nancy. A my na oplátku lhali Tobě.

Ve zprávách zveřejnili příběh několika dívek, které u sv. Anežky hledaly útočiště, ale tam je místo pomoci pod pohrůžkami nebo i nějakým jiným, ještě horším způsobem, donutili vzdát se svých dětí. Ten domov zavřeli brzy poté, co ses narodila. Ti, kteří ho vedli, nám připadali jako dobří lidé. Tak zoufale jsme toužili po dítěti, že jsme jim uvěřili. Neměli jsme důvod nevěřit. Neměli jsme ani to nejmenší podezření. Po tom, co o domově mluvili ve zprávách, jsem se znova podívala do

šuplíku a v jedné bačkůrce našla zastrčený vzkaz. Teď si ho můžeš přečíst sama, drahoušku.

Otec Ti to nechtěl prozradit ani tehdy. A když zemřel, já mlčela dál. Nemám pro své mlčení žádnou omluvu, byla jsem zbabělá. Je mi to tak líto, Nancy. Pokud jsem se něco naučila, tak to, že mít tajemství není dobré. Bolí, zanítí se a následně napáchá škody, které nelze snadno napravit. Trvalé, devastující škody. A já pro Tebe chci něco lepšího.

Tvá matka se jmenovala Margaret Robertsová. Když ses jí narodila, byla o hodně mladší než já, takže by mohla být stále naživu. Přála bych si, abys ji vyhledala, abys po mé smrti našla útěchu ve shledání se svou Druhou matkou, jak ji v duchu už dlouho nazývám. Chtěla bych, abys to překonala, a doufám, že se na nás s otcem nebudeš zlobit.

Milovala jsem Tě z celého srdce, zlatíčko. A tak si dokážu představit, jak těžké to muselo být pro Tvou Druhou matku, pro Margaret. Od chvíle, co jsem četla ten vzkaz, modlila jsem se každý den, aby mi odpustila. O její dítě, mé dítě — naše dítě — jsem se starala s láskou. Ale předpokládám, že všichni své účty splatíme tak, jak určí Bůh. Teď je to v Jeho rukách.

Drahoušku, odpusť mi, prosím. Modlím se, abychom se jednou, někdy v daleké budoucnosti, zase setkaly.

Máma

Angela položí dopis na stůl a natáhne se po krabici kapesníků, aby si opatrně osušila slzy, deroucí se jí do očí.

„Panebože."

Myslí teď na svou vlastní rodinu. Na matku, které říká mami, a na Sheilu — ženu, která ji porodila a kterou poznala teprve před pěti lety. Představa, že by prožila celý život a vůbec netušila, že je adoptovaná, jí připadá příšerná. Srdce jí krvácí pro každou z těch tří žen. Pro dceru Nancy. Pro matku Frances, která to tajemství střežila celý

život, a když se nakonec rozhodla ho vyjevit, její přiznání se k Nancy nedostalo. A pro Margaret Robertsovou, kterou donutili vzdát se vlastního dítěte, jak sama píše ve vzkazu…

Ten vzkaz.

„Ale kde je?“ zeptá se Angela nahlas do ticha obchodu. Zkontroluje stůl a pak se sehne a očima pátrá po podlaze. Nakonec zatřese obálkou, ze které jako konfeta vypadne kousíček papíru. Je zežloutlý a lehce zkrabacený. Jedna strana je ožehnutá, jako by ho kdysi chtěl někdo spálit.

Angela tu krátkou zprávu přečte. Má jen dva řádky, ale trvá jí dlouho, než se dostane přes poslední větu. Vidí ji rozmazaně.

Vzkaz si pak přečte ještě několikrát, a nakonec ho položí zpátky k dopisu. Potřebuje poradit. Sáhne po telefonu, chvíli ho jen tak svírá v dlani a přitom přemýšlí, komu zavolat nejdřív. Pak vyhledá jméno, ťukne na něj a přiloží mobil k uchu. Z tváře si setře slzu.

„Mami? Ahoj, to jsem já. Máš chvilku?“

KAPITOLA 2

EVELYN

Toronto, říjen 1960

První, co Evelyn Taylorové proběhne hlavou po příjezdu do Domova sv. Anežky pro svobodné matky, je, že bude ráda, když se odsud dostane živá.

Domov jí připomíná opuštěný zámek, jemuž obyvatelé už před dávnou dobou dali sbohem a klíč svěřili krysám a břečťanu rozlézajícímu se všude kolem. A spolu s nimi odtud zmizela i veškerá radost. Kdysi to muselo být honosné sídlo, soudě podle klenutých oken v horním patře, špičatého průčelí a fasády z tmavě hnědých cihel. Teď ho ze všech stran obklopuje bujná vegetace. Otec právě zaparkoval na silnici před domem. Evelyn zalétne očima vzhůru a v jednom z oken zahlédne dívku s bledýma očima, jak ji sleduje. Vtom se zpoza záclony vynoří dvě ruce a odtáhnou dívku pryč. Obě postavy vmžiku zmizí a Evelyn zapochybuje, jestli se jí to jenom nezdálo. To místo působí tak nepřátelsky. Je v ní malá dušička, a přitom ještě ani nevystoupila z auta.

Otec dál sedí na sedadle řidiče a upřeně zírá na kapotu před sebou. Zajímalo by ji, co se mu honí hlavou. Otec si odkašle.

„Tak tedy zatím," rozloučí se, ale do očí se jí nepodívá.

Evelyn sáhne po klice a vystoupí na chodník. Pak otevře zadní dveře a vytáhne svůj cestovní kufr. Otec se ani nenabídne, že by jí pomohl. Dokonce ani nevypnul motor.

Ona tedy zabouchne dveře, načež zevnitř zarachotí řadicí páka a auto se odlepí od krajnice. Evelyn hledí za nablýskaným nárazníkem sedanu, dokud jí nezmizí za rohem. Na okamžik ještě zahlédne nad opěrkou sedačky temeno otcovy hlavy.

Stojí před domem a nohy, obuté do bot s přezkami a nízkým podpatkem, jako by jí vrostly do země. Mozek se snaží přijmout novou realitu. Matka nejprve kamsi telefonovala, pak k nim přišel otec Richard, matka mu přinesla šálek čaje a rozhodnutí padlo ještě dřív, než požádal, zda by mu mohla dolít. Pošlou ji ke sv. Anežce.

Na jednu stranu je ráda, že už nebude muset snášet palbu matčiných vyčítavých pohledů a že si bude moct trochu odpočinout. Ale na druhou si zoufá a nemůže pochopit, proč tu vůbec je. Bojí se toho, co ji za těžkými dveřmi s mohutným mosazným klepadlem čeká. Nikdo jí nic nevysvětlil. Připadá si jako Dorotka v *Čaroději ze země Oz*, kterou odneslo tornádo někam daleko od domova, do neznáma. Celé je to postavené na hlavu. Všechno je špatně.

Má pocit, že ji v zátylku pálí upřené pohledy sousedů, a představuje si je, jak tisknou nosy na okna svých obývacích pokojů ve snaze alespoň na chviličku zahlédnout novou obyvatelku domova. Nemá se kam schovat.

Není však první, kdo se ocitl v podobné situaci, a nebude ani poslední. Možná že sousedy už takové věci dávno nezajímají. Možná že to pohoršení, které dřív mladé těhotné dívky budily, už dávno vyprchalo. Dávno předtím, než se Evelyn vysoukala z otcova auta na

chodník v Riverdale Avenue. Chviličku se rozmýšlí, jestli se za ním nemá rozeběhnout, ale pak se rezignovaně otočí čelem ke schodům a vystoupá ke vstupním dveřím.

Uchopí těžké rozvrzané klepadlo a třikrát udeří o naleštěné dřevo. Když ho pustí, klepadlo dopadne s tupým zaduněním naposledy. A ona čeká. Vítr si pohrává s hnědými listy stromů, které se tyčí do výšky vedle verandy. Vzduch je těžký, nabitý elektřinou. Nad komíny a štíty starých řadových domů se formují hrozivé tmavé mraky. Blíží se podzimní bouřka.

Z domu k ní zaznívají tlumené zvuky, někde se zavřou dveře a ženský hlas cosi zavolá. Jiný, hlubší, mu odpoví. Pak Evelyn zaslechne kroky, kdosi se blíží ke dveřím. Sevře se jí žaludek. Když uslyší cvaknutí západky, narovná ramena a zvedne bradu.

Hledí na ni oči ženy oděné v hábitu, který jí zakrývá celé čelo až k obočí. Ty oči jsou šedé a studené jako nebe na západě. Jenže působí mnohem nepřívětivěji než zamračená obloha. Sestra otevře dveře dokořán a zůstane v nich stát s rukama založenýma v bok. Za opaskem se zavěšeným růžencem má zastrčenou kuchyňskou utěrku a cosi, v čem Evelyn se znepokojením rozezná rákosku. Na hrudi se jeptišce leskne krucifix.

„Vy budete Evelyn Taylorová." Nezní to jako otázka. „Tak dobrá, pojďte dál, ať se na vás můžu podívat."

Sestra ustoupí a Evelyn překročí práh. Jeptiška si ji změří přísným pohledem a ona si instinktivně položí ruku na břicho. Toho gesta však vzápětí zalituje.

„Jen se mi tady nechoulete jako nějaká ubohá ztracená ovečka. Do téhle šlamastyky s dítětem jste se dostala sama." Pokývne směrem k Evelyninu břichu, zatím ještě plochému. „Tady vás nikdo litovat nebude, na to nemáme čas ani náladu."

Evelyn tedy ruku rychle spustí podél těla.

„Pojďme do salonu. Já jsem sestra Mary Teresa. Správkyně u sv. Anežky."

Sestra rázně vejde do dalších dveří a Evelyn jí poslušně cupitá v patách jako ztracené štěňátko. Projdou klenutým průchodem, nad kterým se ve světlíku vyjímá úchvatná vitráž. Vedle na stěně je přibitý krucifix. Salon je jednoduše zařízená místnost se žlutými tapetami s květinovým vzorem. Odpoledne sice sotva pokročilo, ale lustry už svítí. Velké okno do ulice zakrývají těžké hnědé závěsy a Evelyn najednou silně zatouží po čerstvém vzduchu. Má co dělat, aby se nerozeběhla zpátky ke vstupním dveřím.

„Posaďte se, prosím," vyzve ji sestra Teresa a naznačí, aby si sedla do vybledlého, ošoupaného křesla ve stylu královny Anny, které stojí natočené čelem k čalouněné pohovce se zdobně srolovanými područkami.

Cosi v sestřině hlasu Evelyn napoví, že nejde o zdvořilé pozvání, nýbrž o příkaz. Usedne tedy na kraj křesla a chystá se opřít.

„Držení těla, slečno Taylorová. Pro mladou ženu je správné držení těla naprosto zásadní. A je-li těhotná, platí to obzvlášť."

Evelyn se s povzdechem zase napřímí. *Co asi tahle profesionální panna může vědět o těhotenství?*

„Takže," přejde sestra Teresa rovnou k věci. „Jak jste si to těhotenství přivodila?"

Očividně ještě méně, než jsem si myslela… „Já si těhotenství nepřivodila," ohradí se Evelyn. „Sama si těhotenství přivodit nemů—"

„Tak to pardon, slečno Taylorová. Měly bychom si hned na začátku ujasnit, že v tomto domě nestrpíme žádné nestydatosti."

Evelyn pokývá hlavou. „Omlouvám se, sestro Tereso."

„V pořádku. Takže, jak jste otěhotněla?"

Sestra Teresa si upraví desky s klipem položené v klíně a upřeně se na Evelyn zahledí zpod kovových obroučeek brýlí. Ruka s tužkou

se nedočkavě vznáší nad papírem. Po sestřině otázce nastane krátká odmlka a Evelyn si najednou uvědomí, jaké je v domě ticho. Čekala by tu halas, smích, štěbetání hlasů a třískání hrnců v kuchyni.

„Slečno Taylorová?“

Evelyn se ponoří do vzpomínek na noci strávené s Leem a sevře se jí hrdlo. Zase na sobě cítí jeho váhu, cítí, jak do ní proniká a šeptá, že ji miluje a že je všechno v pořádku, protože už brzy budou svoji. Ani ve snu ji tehdy nenapadlo, že by mohla hned otěhotnět.

„Neměli jsme prezervativ,“ zamumlá nakonec a tváře jí přitom hoří.

Sestra Teresa si udělá poznámku. „A otce znáte?“

„Ano.“

Další zápis do formuláře. „Jak dlouho jste se předtím znali? Na kolika schůzkách jste spolu byli? Chodili jste spolu?“

„Byl to můj snoubenec. Měli jsme se brát.“

„Bylo to poprvé, co jste měla sexuální styk?“ pokračuje sestra Teresa.

Evelyn se vytrhne ze vzpomínek. „Ano.“

„Říkáte, že jste se ‚měli brát‘? Domnělý otec o dítě projevil nějaký zájem?“

„Promiňte, kdo že?“

„Domnělý otec,“ zopakuje sestra Teresa a zvedne oči od desek.

„Údajný otec dítěte.“

Jako by jí jeptiška přes konferenční stolek vrazila políček.

„On není údajný otec. On je otec, bez pochyby.“

„My tady všechny otce označujeme za domnělé.“

„On *je* otec. Milovali jsme se, měli jsme se brát, jak jsem vám už říkala.“

„Co se s ním stalo?“

Evelyn zaváhá. „Zemřel. On… měl infarkt a zemřel.“

Ta slova chutnají hořce.

Sestra Teresa stiskne rty a zamračí se. „To je mi líto. Ale slečno Taylorová, zajisté jste byla poučena o tom, že pohlavní styk mezi snoubenci rovná se nemanželský pohlavní styk."

Evelyn zamrká, aby zahnala horké slzy. Jeptiška už se zase věnuje svým deskám.

„Tak tedy. Ještě pár otázek, a pak vám ukážu váš pokoj. Jsou oba vaši rodiče naživu? Tuším, že to vaše matka nám zavolala a domluvila s námi, že sem přijedete."

„Ano, oba jsou naživu."

Další odškrtnutí. „Sourozenci?"

„Bratr."

„Je ženatý? Mladší? Starší?"

„Starší a ženatý."

„Máte přátele?"

„No, ano, řekla bych. Pár kamarádek ze školy."

„A nikdo z vašich přátel o vašem stavu neví?"

„Ne."

„A váš bratr?"

„Ano, ten ano. I jeho žena. Myslela jsem, že by možná..."

„Dobrá." Pohled sestry Teresy se upírá přímo na Evelyn. „Vzhledem k vaší situaci se dá předpokládat, že jste ochotná dát dítě k adopci. V pořadníku máme několik párů, které doufají, že v následujících měsících budou moci adoptovat potomka. Jsou to dobří lidé, řádně sezdaní. Jsou zajištění, solidní a oddaní své víře. A ve společnosti se těší velké úctě." Poslední slovo nechá patřičně doznít. „Po porodu se svého dítěte vzdáte." Odškrtne poslední položku ve formuláři.

Evelyn je v absolutním šoku. Nezmůže se na jediné slovo, hlavou jí víří tisíce myšlenek, hruď se jí svírá a narůstá v ní panika. Nemůže dýchat. Proč jsou všechna ta okna zavřená?

„Znamená to — tedy, chci říct — je to nutné, abych se dítěte vzdala? O tom jsme se s rodiči nebavili. Neměli jsme žádný konkrétní plán."

Teresiny chladné oči si ji měří zpod brýlí. „Plán? Slečno Taylorová, *plán* je, že tu přečkáte těhotenství, porodíte diskrétně a pod dohledem profesionálů a pak se vrátíte k rodině, aniž by vaše pověst příliš utrpěla. Výhody, které z toho pro vás plynou, jsou snad zřejmé. A my, na oplátku, pomůžeme párům, které o dítě stojí a zaslouží si ho, získat zdravého potomka."

„Ale tohle děťátko, moje děťátko… vzniklo z lásky. To přece musí něco znamenat. Jeho otce jsem si měla brát. Milovala jsem ho." Hlas se jí zlomí. „A přišla jsem o něj. To musím přijít i o své dítě?"

„Pravidla jsou následující," pokračuje sestra Teresa kvapně, aniž by jakkoliv zareagovala na Evelyniny srdceryvné prosby. V nacvičeném monologu odříkává jedno nařízení za druhým. „Mezi těmito zdmi budete používat jen své křestní jméno. *Pouze* křestní jméno. Je to nanejvýš důležité. Dívky a jejich rodiny si cení naší diskrétnosti a ta musí být zachována po celou dobu, co jsou zde ubytované. Bezpochyby si uvědomujete, že většina rodin se za nepříjemnou situaci, ve které se jejich dcera ocitla, velice stydí. My jsme se jim zaručili, že vše proběhne v co největší tajnosti. Starejte se o sebe a na nic se nevyptávejte. Se spolubydlícími a dalšími chovankami se nebavte o svém dosavadním životě, rodině a přátelích, ani o svých dřívějších zážitcích a podobných věcech. Každá z vás má své vlastní důvody, proč je tady. O těchto důvodech s nikým nemluvte.

Bez výslovného souhlasu nesmíte opustit dům, stejně tak se nesmíte pohybovat v blízkosti oken a odhrnovat závěsy. V budově není telefon. Svým nejbližším můžete posílat dopisy, ale nikoliv domnělému otci. Ačkoliv ve vašem případě není toto pravidlo relevantní. V zájmu utajení a vaší bezpečnosti pročítáme veškerou

odchozí i příchozí korespondenci. Budete poslouchat pokyny sester a vašeho nového pastora, otce Leclerka. Každou neděli ráno se dostavíte sem do salonu na bohoslužbu. Dále se budete účastnit různých výukových hodin, ve kterých si osvojíte dovednosti potřebné k tomu, aby z vás jednou, až se napravíte, byla dobrá manželka a hospodyně. Jedná se o hodiny vaření, šití, uklízení a pletení a pochopitelně také o hodiny náboženství. Po porodu se přestěhujete do oddělení šestinedělí. Až vás doktor uzná práce schopnou, budete tu pracovat ještě po dobu tří měsíců, abyste splatila svůj dluh. Pak budete propuštěna a vrátíte se k rodičům. Takový je standardní postup ve všech zařízeních tohoto typu."

Tři měsíce?

Evelyn zatne ruce schované v klíně v pěst. Sestra Teresa právě ukončila svůj proslov a zvedá se.

„Pojďte za mnou, slečno Taylorová. Nebo bych měla říci Evelyn. Své příjmení teď nějakou dobu používat nebudete. Večeře je téměř hotová a my dbáme na přesné dodržování rozvrhu. Vezměte si kufr a já vás zavedu na pokoj. Zatím ho budete sdílet se dvěma dívkami, Louise a Anne. Vaše třetí spolubydlící, Margaret, dorazí zítra."

Evelyn se přinutí vstát ze židle.

„Ano, sestro Tereso," pobídne ji jeptiška k odpovědi.

Evelyn sklopí oči k držadlu svého kufru, který třímá v ruce. „Ano, sestro Tereso."

KAPITOLA 3

NANCY

Toronto, léto 1979

Nancy Mitchellová si právě ve vstupní hale natahuje tmavě modrou pláštěnku a nazouvá červené holínky. Je nervózní. Nechce matce lhát, ale potřebuje jejich hádku rychle ukončit, aby stihla sraz se sestřenicí Clarou.

„Už takhle přijdeme na tu Susaninu oslavu pozdě, mami," zlobí se Nancy. „Musím jít."

Matka si podrážděně povzdychne. „Není vůbec vhodné, aby se dvě mladé dívky toulaly po nocích venku bez doprovodu."

Nancy nebere matčiny výtky příliš vážně. Frances Mitchellová je typická Angličanka. V Anglii se narodila a v Anglii také vyrůstala, než se s rodinou a sestrami přestěhovala do Kanady. Tehdy jí bylo pouhých čtrnáct let, ale tradičním anglickým společenským normám zůstala věrná už navždy. Řídila se jimi a za každých okolností zachovávala dekorum. Byla zkrátka ztělesněním korektnosti. Pravidla měla ráda, protože ji ukotvovala. Život byl díky nim krásně nudný a předvídatelný.

„Už nejsme malé holky, mami, dokonce už můžeme i k volbám, zapomnělas?“

„No dobrá. Ale neřekla jsi nám, kde se ta oslava vůbec koná?“

„Frances, nech už tu holku být,“ ozve se chraptivým hlasem babička, usazená v obrovském křesle u okna v obýváku.

„Mám o ni strach,“ obhajuje se Frances.

„To jistě, každá matka žije v permanentních obavách, drahoušku. Ten strach nikdy úplně nezmizí, však to sama dobře znáš. A navíc, nemá snad každá žena právo na nějaké to tajemství?“

Frances po matce šlehne pohledem a odkráčí do kuchyně. Uběhne sotva pár vteřin a vzduch prosytí vůně čističe značky Comet. Po každé hádce s dcerou si Frances vybíjí frustraci podobně: obřadně si natáhne gumové rukavice a pustí se do tak horečného drhnutí kuchyně, až hrozí, že umakartové povrchy brzy přijdou o svůj lesk.

Dnešní scénu má — už zase — na svědomí dceřina touha po nezávislosti. Rozhodla se nastoupit na místní univerzitu a odstěhovat se od rodičů, a výsledkem je, že se na ni Frances upnula ještě vehementněji. Nancy už ale pomalu dochází trpělivost.

Na rozloučenou políbí babičku na vrásčitou tvář. „Díky, babi. Doufám, že ti bude líp. Uvidíme se ráno.“

Přehodí si přes hlavu kapuci pláštěnky a zabouchne za sebou rázněji, než měla v plánu. Pak vykročí do deštivé noci. Uvědomuje si, že se ani nesnažila hádce s matkou předejít, jenže ze schůzky s Clarou je už od rána jako na trní.

Na rozdíl od matky je Nancy ten typ člověka, který v případě, že to okolnosti vyžadují, pravidla prostě obejde nebo je rovnou poruší. Ale to, že se pod záminkou oslavy dnes vykradla z domu za člověkem, který pokoutně provádí potraty, rozhodně nespadá do její komfortní zóny.

Souhlasila, že Claře pomůže, aniž by si to předem promyslela. Ale od chvíle, co na to kývla, v ní narůstají pochybnosti. Sestřenice

jí minulou středu večer volala, celá se zajíkala, přerývavě vzlykala a v hlase jí zněla panika. Musí na potrat. Úpěnlivě Nancy prosila, aby ji tam doprovodila. Doslechla se o nějakém chlápkovi, co si za takový zákrok účtuje osm set dolarů. Všechno se tím vyřeší a nikdo se nic nedozví.

„A co Anthony?" zeptala se Nancy. Clařin přítel Anthony je vznětlivý jak napalm. Když se rozčílí, je lepší klidit se mu z cesty.

„Samozřejmě nic netuší. Nedovolil by to. To přece víš."

Přesně takovou odpověď Nancy čekala. Povzdechla si a ztlumila hlas. „Rozmyslela sis to dobře, Claro?"

„Ano!" zaúpěla Clara. „Naši by mě zabili. Nemám na výběr. Není jiná možnost, Nancy."

„Ale ten chlápek… můžeš mu věřit? Mezi lidmi kolují děsivé historky, však víš. Co když je to podvodník?"

„To si nemyslím. Kamarádka jedné holky, co se mnou pracuje v restauraci, u něj byla, a prý to bylo v pohodě. To ona mi o něm řekla. Bydlí někde v East Endu."

„Nemůže…" Nancy se za tu otázku nenáviděla. „Nemůže s tebou jít někdo jiný?" Napjatě čekala na odpověď a přitom si namotávala telefonní šňůru na ukazováček.

„Ne," odmítla Clara. „Potřebuju tebe. Potřebuju s sebou nějakou holku, a ty jsi pro mě vždycky byla něco jako sestra." To rozhodně přeháněla. „Sama to nezvládnu. *Prosím* pomoz mi."

A tak teď Nancy čeká v mlhavém světle lampy před stanicí metra Ossington. Prší. Je říjen, pátek, devět hodin večer. Přes liják toho moc nevidí, ale když se ze tmy vynoří drobná postava se svěšenými rameny a nervózními pohyby, hned v ní pozná Claru. Nancy zvedne ruku a ona zrychlí krok. Její šedomodré, doširoka otevřené oči jasně září v bledém obličeji. Když ovine Nancy mokré paže kolem krku, celá se třese.

„Klid, Claro," konejší ji Nancy a odtáhne se. „Brzo to budeš mít za sebou."

Dívky vejdou do vestibulu metra a vhodí žetony do kovové schránky. Dopadnou s dvojitým tichým cinknutím na hromadu dalších, které tam naházeli pasažéři před nimi. To zacinkání má Nancy ráda. Obvykle totiž bývá příslibem *zábavy*. Je to zvuk, který oznamuje návštěvu u přátel nebo sobotní výpravu na trh St. Lawrence Market. Nancy zbožňuje, když se může toulat svým milovaným městem, dle libosti nahlížet do obchodů, galerií a kaváren a přitom objevovat jeho podivnůstky a dosud skryté poklady. Ale dnes jí připadá, že cinkot ve ztichlé stanici zní poněkud zlověstně.

Seběhnou schody na nástupiště a do nosu je okamžitě uhodí pach metra: je podivně vlhký a dusivý zároveň, s náznakem zahnívajících odpadků a moči. Ostatní cestující svorně zírají do tmavého tunelu a napjatě čekají na moment, kdy se z jeho útrob vynoří světla a konečně je ovane poryv větru, předcházející příjezdu soupravy. Když se konečně dočkají a metro přijede, svalí se Nancy s Clarou na sedadla přímo naproti dveřím.

Sestřenice zírá do prázdna. Na krku jí visí zlatý křížek a obličej nad ním má bílý jako křída. Nancy nezná nikoho, kdo by byl na potratu. Nebo možná zná, ale jenom o tom neví. Otřese se. Neumí si představit, co tam na ně čeká, a nahání jí to hrůzu. Pokud má na výběr, chce znát všechny detaily předem, ať už jsou jakékoliv. Dnes jí ale připadá, že tápou ve tmě a ani pořádně neví, kam se ženou.

Po několika zastávkách vzhlédne Clara k mapě, která visí na stěně hned vedle dveří, vstane a odkašle si. Zní to tence, jako když zakašle malá holčička. Vlak s trhnutím zastaví a Nancy se také zvedne.

Na ulici před budovou vytáhne Clara z kapsy zmuchlaný kousek papíru a s přimhouřenýma očima ho studuje ve světle lampy.

„Tudy, myslím," zamumlá.

Odbočí doprava a postranní ulička je zavede do hloubi zchátralé čtvrti. S každým dalším krokem po vylidněné ulici narůstá v Nancy nervozita. Neznámé domy jsou natěsnané na sebe a působí, jako by se na ně měly každou chvíli zřítit. Po deseti minutách chůze, během kterých se musely dvakrát vrátit, dorazí na uvedenou adresu. Před nimi stojí dům se třemi byty, omítka se odlupuje a okap drží jen tak tak. Zrezivělé zamřížované dveře visí v pantech celé nakřivo. V bytě nahoře se svítí, přízemí je temné. Jen ze sklepa prosvítá mezerou mezi závěsy proužek žlutého světla.

„Říkal něco o zadních dveřích," ozve se Clara, ale přitom dál stojí na místě. Vypadá zmateně, jako by si nebyla jistá, jak se tady v té cizí, deštěm zmáčené ulici ocitly.

Nancy si olízne suché rty. „Claro? Chceme… pořád to chceš udělat?"

Tak moc doufá, že sestřenice odpoví ne, rozmyslela jsem si to, pojďme domů, nějak to vyřešíme. Jenže ona místo toho přikývne. „Ano."

Nancy polkne knedlík v krku a následuje ji do postranní uličky mezi domy. Je tam tma jako v pytli, jen dláždění se leskne deštěm.

Clara zaklepe na zadní dveře. Okno nad nimi ožije, jak někdo rozsvítí světlo, pak zazní cvakání odemykaných zámků a v pootevřených dveřích se objeví muž. Má hrubé nazrzlé vousy, lehce orosený obličej a na očích kulaté brýle. Prohlédne si Claru a pak se podívá dozadu na Nancy.

„Která z vás mi volala?" zajímá se.

„Já," odpoví Clara.

„Máš těch osm stovek?"

„Ano."

„Tak mi je ukaž, holka."

Sestřenice si rozepne kabát a z vnitřní kapsy vytáhne balík dvacetidolarových bankovek. Nancy zatne zuby. Dobře ví, že si Clara

šetří spropitné z brigády, aby měla na školné. Teď bude muset brát dvojité směny.

„Dobrá," přikývne muž. „Pojďte dál. Rychle."

Otevře dveře dokořán a Clara překročí práh. Nancy ji po krátkém zaváhání následuje. Svého rozhodnutí šíleně lituje, ale když už došly tak daleko, nemůže ji teď opustit. A protože je starší než sestřenice, cítí za ni zodpovědnost. Muž je vede po úzkém schodišti dolů do sklepního bytu. S každým schodem stoupá okolní vlhkost a chlad. Když sejdou až dolů, Nancy se otevře pohled do malé ložnice a v tu chvíli její žaludek udělá kotrmelec.

Ve středu místnosti stojí něco, co vypadá jako starý dřevěný jídelní stůl, přes něj je přehozené černé prostěradlo. Na jedné straně leží plochý polštářek. Nancy se otřese, když si uvědomí, proč ta černá barva. Prostěradlo je nejspíš potřísněné krví všech žen, které kdy na tomto stole ležely. Je to tu jako na pohřbu.

U stolu je zasunutá malá stolička a hned vedle stojí kovový vozík, který vypadá, jako by ho někdo vyhrabal z kontejneru za nemocnicí. Vzdáleně sice připomíná zdravotnický vozík, ale je prožraný rzí a chybí mu kolečko. V rohu je ještě jeden stolek a na něm velká lahev dezinfekčního roztoku, odpadkový koš, jakési stříbrné nástroje, ručníky a rádio, které tu působí jako pěst na oko. Clařin pohled okamžitě upoutají nástroje a celá se roztřese.

Muž za nimi zavře dveře. „Tak, sundejte si kalhoty a spodní prádlo a vylezte si na stůl."

Západka cvakne a Nancy nadskočí. Tep jí vyletí do šílených výšin. Ten muž jim ještě ani neřekl, jak se jmenuje. „Claro…" snaží se něco namítnout.

„Dobrá," zašeptá Clara a udělá, co jí muž řekl. Nancy se chce instinktivně otočit ke zdi, aby sestřenici poskytla trochu soukromí, ale byla by to zbytečná snaha. Pokoj je malý a není tu nic, čím by se

pacientka mohla zakrýt. Tohle nebude důstojné. Ale podle toho, jak Clara zatíná čelisti, Nancy usoudí, že je naprosto odhodlaná. Něco tak podružného jako důstojnost je jí dočista ukradené.

„Vypijte to," podává muž Claře nějakou lahev. Nemá etiketu a Nancy jenom doufá, že je v ní alkohol na utlumení bolesti. Sestřenice polkne tři velké doušky a se znechucením se zakucká. Trocha tekutiny jí steče na bradu a Nancy k ní přistoupí a otře ji. Má to divnou vůni.

„Vlastní recept," ušklíbne se muž. „Koktejl pro takovýhle situace. Je to dobrý na nervy. A dámám, zdá se, docela chutná."

Clara zavře oči, ale z koutků se jí řinou slzy a stékají po spáncích do jejích světlých vlasů. Spodní ret se jí třese. Nancy přeběhne mráz po zádech, vůbec si neumí představit, jak sestřenici musí být. Vezme ji za ruku a pevně stiskne, ale Clara jí stisk neopětuje.

Muž mezitím v rohu místnosti dezinfikuje náčiní — nože, skalpely, jakousi dlouhou tyčku a další nástroje —, pak se usadí na stoličku a vše rozloží na vozík vedle sebe. S plesknutím si natáhne modré chirurgické rukavice. Teprve v tu chvíli Nancy všechno dojde — co se bude dít s Clařiným tělem a jaké věci asi uvidí, uslyší a ucítí.

„Jsem tady, jasný?" šeptne Claře do ucha a shrne jí zpocené vlasy z čela. Ať už v tom nápoji bylo cokoliv, dívka ji vnímá jen napůl.

„Řekněte jí, ať se do tohodle zakousne," instruuje muž Nancy a podává jí starý opasek. Ta má co dělat, aby se ovládla, žaludek má až v krku. Po celé délce opasku jsou v hnědé kůži desítky otisků zubů.

„Panebože," zašeptá Nancy.

„Ten ti tady nepomůže, zlatíčko."

Nancy muže ignoruje. „Claro, zakousni se tady. No tak." S námahou jí vtěsná opasek mezi zuby a ta ho nakonec skousne. „Postarám se o tebe. Budeš v pořádku."

Muž uchopí jeden z nástrojů a nakoukne sestřenici mezi nohy. Nancy v uších zní cinkot nástrojů a v nose ji pálí dezinfekční roztok. Muž si odkašle a pak pustí rádio na plné pecky.

Nancy nadskočí, nervy má napjaté k prasknutí. „Co to má sakra znamenat?“

„Věřte mi!“ zakřičí na ni muž od Clařiných bosých nohou. „Tohle rodeo není moje první, pusinko!“

Uběhne stěží minuta, když Nancy pochopí, proč rádio tak řve. Clařiny oči se najednou prudce otevřou a z úst se jí vydere takové zavřeštění, že by vzbudilo i mrtvého. Dosud ochablý stisk její ruky zesílí.

„Držte ji!“ vyštěkne muž. „Nesmí se hýbat!“

Nancy je znechucená jak z toho muže, tak sama ze sebe, ale volnou rukou stlačí Claru ke stolu. Malé reproduktory mezitím vyřvávají píseň *Sweet and Innocent* od Donnyho Osmonda.

Venku na ulici sousedé nezaslechnou nic víc než rozdováděnou taneční melodii a sladkobolný nářek idolu dívčích srdcí. Tu píseň si Nancy bude už nadosmrti spojovat s touto nocí. Kdykoliv zazní, popadne ji chuť rozmlátit autorádio kladivem nebo utéct z večírku o dvě hodin dřív, než měla v plánu.

Clara křičí a slzy jí dál odkapávají z tváře do blond vlasů rozhozených po polštáři a vsakují se do černého povlaku, zatímco Donny zpívá na celé kolo svou baladu o dívce, která je pro něj prý ještě moc mladá.

Dveře metra se klouzavě zavřou a souprava se dá do pohybu, veze dívky zpátky do centra stejnou cestou, kterou přijely, pryč od hrůz toho hnusného sklepa. Clara ze sebe vyrazí vzlyk, a pak sotva slyšitelně zanaříká.

„Ach, Claro,“ konejší ji Nancy. „Už je to pryč. To bude dobrý.“

„Děkuju, Nancy."

Clara si opře hlavu o Nancyino rameno, ta neohrabaně vyprostí uvězněnou ruku a přivine si sestřenici blíž. V této pozici ujedou ještě několik zastávek, metro s nimi rytmicky kolébá. Je skoro půlnoc a vagon je bohudík prázdný. Když jim k Ossingtonu zbývají jen dvě zastávky, Nancy do Clary jemně šťouchne. „Už jsme skoro tady."

Ta nereaguje. Hlava jí těžce spočívá na Nancyině rameni.

„Příští stanice Ossington. Ossingtonské nádraží," oznamuje monotónní hlas z reproduktorů.

„Claro," osloví ji Nancy znova. „No tak, vstávej."

Bez odezvy.

„Claro?"

Nancy se skloní, aby jí viděla do obličeje.

Je mrtvolně bledá a rty má promodralé.

„Claro!" Nancy se rozbuší srdce, popadne sestřenici za ramena a zatřese s ní. Ta jen malinko pootevře oči a cosi nesrozumitelně zasténá. „No tak, vstávej, musíme tě dostat domů."

„Přijíždíme do stanice Ossington. Ossingtonské nádraží."

Souprava začíná brzdit. Nancy vsune ruce pod Clařiny útlé paže a zvedne ji. Je opravdu drobná, moc práce jí to nedá. Když sestřenici vytáhne na nohy a uvidí sedadlo pod ní, okamžitě jí po celém těle vyrazí studený pot.

Polstrování je tak nasáklé krví, že se až leskne.

„Do hajzlu! Panebože. Do prdele!"

Clara neudrží hlavu, kymácí se jí na krku jak hadrové panence. Jakmile se otevřou dveře, vytáhne ji Nancy z vozu na vylidněné nástupiště. Ozve se zapískání a metro vyrazí ze stanice, nabere rychlost a průvan Nancy rozfouká vlasy. Sestřenice znova zasténá.

„Claro!" vydechne Nancy ztěžka. „Claro, potřebuju, abys mi pomohla do schodů. Musíme jít. Prosím!"

Clara se na ni podívá rozostřeným pohledem, pohybuje rty, ale Nancy neslyší, co říká. Nakonec se jí přece jen daří zvedat nohy, sice pomalu a nejistě, ale to stačí. Nancy ji dovede po schodišti až nahoru. Stanice je liduprázdná, dokonce i služební okénko je opuštěné.

Nancy zády rozrazí lítačky do ulice a táhne Claru dál jako nějaký záchranář, vlekoucí raněného z bitevního pole. Déšť ustal, vzduch je těžký a prosycený pachem bláta. Nancy má namířeno k semaforům na Bloor Street pouhý blok odsud.

Po nekonečně dlouhé době zahlédne projíždějící taxi.

„Taxi!“ zaječí a vystřelí ruku do vzduchu. Auto zastaví u krajnice před ní. Nancy jednou rukou podpírá Claru, druhou bojuje s dveřmi. Vmáčkne sestřenici na sedadlo a vrhne se za ní.

„Potřebujeme do nejbližší nemocnice,“ vyštěkne na řidiče.

„Chcete do St. Joe’s? Ta je asi nejblíž.“ Řidič pohlédne do zpětného zrcátka a jeho oči se setkají s Nancyinými. „Poslyšte, ta nevypadá moc dobře, hlavně ať…“

„Prostě jeďte!“ okřikne ho Nancy.

Řidič zavrtí hlavou a bez blinkru vystřelí od krajnice.

Nancy s Clarou znovu jemně zatřese a pleskne ji přes tvář, důrazně, ale ne tak silně, aby jí ublížila. „Claro, zůstaň se mnou. Hlavně zůstaň se mnou. Zůstaň se mnou.“

Nancy ještě nikdy nebyla v nemocniční čekárně sama. Za poslední roky prodělala babička spoustu nemocí a ona s matkou za ní často chodily. Jenže sedět v čekárně s rodičem, to je něco úplně jiného. V takovém případě máte po boku někoho staršího, zkušenějšího, kdo si promluví s doktorem, donese vám čaj a ujišťuje vás, že všechno dobře dopadne. Tíha zodpovědnosti teď ale leží na ní. To ona musí mluvit s doktory. To *ona* je teď ta dospělá.

Když dorazily na pohotovost, Clara na Nancy doslova visela, byla sotva při vědomí a na bílých kachličkách za nimi zůstávaly kapky krve. Při příjmu toho Nancy sestře prozradila co možná nejméně. Její matka — žena dokonale vytříbeného chování, která si s sebou do Kanady přivezla rodovou zátěž v podobě pravidel etikety — ji vždy nabádala, aby si hleděla svého. Do omrzení jí opakovala svůj oblíbený citát: „Mluviti stříbro, mlčeti zlato." Co je komu po tom, co předcházelo tomu, než se s Clarou, krvácející a omdlévající, objevily ve dveřích nemocnice? Jejich práce je ošetřovat raněné. Na druhou stranu musí uznat, že je sem nepřivedl žádný nečekaný infarkt nebo nešťastná autonehoda. Clara podstoupila nelegální zákrok. Když Nancy pomyslí na to, jaké by to mohlo mít důsledky, srdce jí div nevyskočí z hrudi.

Očima zabloudí dolů a všimne si krvavých skvrn na nohavicích svých džínů. Bude je muset vyprat ještě dnes v noci, dřív než si toho rodiče všimnou. Jen se modlí, aby na ni matka doma nečekala. O chvilku později rozrazí dveře jakýsi doktor a Nancy se v tu ránu rozklepou kolena. Je vysoký, tmavé vlasy má ostříhané na ježka a obličej zkroucený hněvem.

„Vy! Slečno!" vybafne na Nancy. Několik lidí v čekárně poplašeně vzhlédne.

„A-ano?" ozve se Nancy.

„Pojďte se mnou." Autoritativně jí pokyne rukou a ona ho následuje. Projdou lítačkami vedoucími na pohotovost. Na oddělení, kam se dostanete jedině tehdy, pokud je na tom někdo z vašich blízkých opravdu zle. A to Clara evidentně je.

„Laskavě mi teď vysvětlete, co se vaší kamarádce stalo," vyzve ji doktor. „Sestra na příjmu už se vás ptala a nic kloudného z vás nedostala. Jen to, že hodně krvácí, což vidíme sami. Je to masivní krvácení. Velmi vážné." Založí si ruce. „Takže mluvte."

Nancy je v pokušení říct mu pravdu, jak ráda by se mu svěřila. S Clarou je to zlé, jenže kdyby prozradila, že sestřenice byla u jakéhosi šarlatána na nelegálním potratu, čekalo by je něco mnohem horšího.

„Ona… zvládne to?“ zeptá se Nancy a vyhne se tak odpovědi na doktorovu otázku.

„Myslím, že ano. Ale tak tak. Musíme vědět, co přesně se stalo, abychom jí mohli poskytnout potřebné ošetření. Teď je v bezvědomí a sama nám nic neřekne. Dáváme jí transfuzi. Ztratila hodně krve. Spoustu krve.“

„Takže to přežije.“

Doktor zavrtí hlavou a Nancy začne počítat s tím nejhorším. Strach jí pronikne až do morku kostí. Pak ale pochopí, že doktor tím neodpovídá na její otázku, ale vyjadřuje opovržení nad jejich chováním. „Ano, přežije.“

„Děkuji vám.“ *Díky bohu.*

„Chcete slyšet, co si o tom myslím?“ Přiblíží se o krok k Nancy. Je z něj cítit dezinfekční roztok a borovicová voda po holení. „Myslím si, že měla jistý malý problém, a vy jste se rozhodly, že ho společně vyřešíte. Je to tak?“

Nancy ztuhne a snaží se zastavit třas, který se jí začíná šířit tělem. „Ne.“

„Ne?“

„Ne. Netuším, o čem to mluvíte.“

„Už jsem tu nějaký ten pátek,“ řekne doktor, „a víte co? Když nám sem přivezou dívky s masivním krvácením, je to proto, že chtěly potratit a při pokusu došlo k perforaci orgánu. Tohle svinstvo zabíjí děti a zabíjí i ženy. Proto je nezákonné.“

Jeho hněv je teď téměř hmatatelný. „Nepokoušely jsme se o žádný potrat.“

Poloviční pravda.

„No a já si myslím, že pokoušely."

Hledí na ni, dokud neuhne pohledem. Uvízli na mrtvém bodě. Ona mu víc neřekne a on to dobře ví.

„Právě mi končí směna a vy byste se měla připravit na to, že budete muset zodpovědět pár otázek lékařce, která mě střídá. Můžu vám garantovat, že pokud bude mít stejné podezření jako já, zavolá napřed policii, než se rozhodne pustit vaši kamarádku domů. Zkuste lhát policii a uvidíte, jak dopadnete." Ukáže na malou observační místnost po Nancyině levici. „Sedněte si a čekejte," přikáže jí. „Kolegyně si s vámi přijde promluvit."

Nancy ani nenapadne vzdorovat. Vstoupí dovnitř, usadí se na plastovou židli a čeká. Začne bezděčně poklepávat nohou.

Když Claru přijali na pohotovosti, bezhlavá panika, která ji zachvátila, když viděla krev na sedadle v metru, trochu ustoupila. Ale teď už zase sílí.

Hodiny na zdi ukazují skoro jednu ráno. Žádný div, že ji řežou oči. Sleduje pohyb ručiček, které odtikávají míjející minuty. Domů dorazí se strašným zpožděním, to si odskáče.

Na oddělení panuje ticho. Slyší jen hlasy několika doktorů a sester, co na sebe navzájem něco volají, občasný smích a vzdálené pípání přístrojů. Nancy se opře a na chvilku zavře oči.

O dvacet minut později se ve dveřích objeví lékařka. Tváří se zasmušile. Vypadá asi na padesát, má vysoké čelo a hnědé prošedivělé vlasy stažené do nízkého drdolu.

„Zdravím, slečno...?"

„Nancy. Jmenuji se Nancy."

„Nancy. Dobrá. Já jsem doktorka Gladstoneová."

„Ehm, dobrý den," zvedne se Nancy ze židle. „Jak je Claře? Ten doktor říkal..." Větu nedokončí.

Dr. Gladstoneová se ohlédne přes rameno, vejde do místnosti a zavře za sebou dveře. Nancy o krok couvne, neví, co má čekat.

„Jsme si dost jistí tím, co se stalo," poznamená lékařka.

„Můj kolega má určité podezření, že se dělo něco nezákonného."

„Netuším, o čem to mluvíte," brání se Nancy. Ani této doktorce nemá v plánu cokoliv prozradit.

„Vaše kamarádka má velké štěstí, že to přežila." Dr. Gladstoneová se odmlčí a pak ztiší hlas. „Teď mě dobře poslouchejte, Nancy. Nechci po vás žádné detaily. Ale potřebuju, abyste mi naznačila, že je mé tušení správné. Pak budu moct vaši kamarádku správně ošetřit. Mohla byste to pro mne udělat? Nemám důvod volat policii. Vím, že vám tím kolega vyhrožoval, ale já postupuju jinak. Potřebuju, abyste mi věřila."

Ticho se v malém prostoru mezi nimi prodlužuje, až Nancy nakonec kývne a poškrábe se na nose.

„Dobře, děkuji vám. To je vše, co jsem potřebovala vědět. Do zprávy uvedu spontánní potrat. Samovolný," dodá na vysvětlenou, když vidí Nancyin nechápavý výraz. „Musím jí vyšetřit dělohu a ujistit se, že je veškerá tkáň odstraněna, aby nedostala infekci."

Nancy pomalu vydechne. „Děkuji vám," řekne a myslí to naprosto vážně.

„A chci vám říct ještě jednu věc," dodá dr. Gladstoneová tiše. Nancy se k ní nakloní, aby slyšela. „Pokud vy nebo vaše kamarádka nebo nějaká jiná dívka, kterou znáte, nechtěně otěhotníte, obvolávejte ordinace a ptejte se po *Jane*."

Nancy svraští obočí. „Jane?"

„Jane. Ptejte se po Jane. Zkoušejte to tak dlouho, dokud nenajdete, co hledáte."

„Tomu nerozu—"

„Prostě jen řekněte, že hledáte Jane."

Dr. Gladstoneová se otočí na patě, otevře dveře a vykročí do světel chodby. Bílý plášť se zatřepetá a zmizí z dohledu. Nancy ve tmavé místnosti osamí.

KAPITOLA 4

EVELYN

pozdní podzim 1960

Evelyn vytrhlo ze spánku hlasité zaúpění, které se rozlehlo chodbou a proniklo až k nim do pokoje.

Je časně ráno. Blíží se rozbřesk, venku panuje ticho a brzy nastane okamžik, kdy nebe začne blednout do šedomodra. Zbývá už jen chvilka, než slunce vykoukne nad obzorem. Celý svět teď čeká, až se zvedne tmavá opona a noční tvorové — zvířata, zločinci a zloději — se rychle stahují zpátky do svých temných skrýší.

Evelyn se zrovna zdálo o vlastní posteli. O posteli u nich doma, s vyřezávanými sloupky a čelem z borovicového dřeva, s pohodlnou matrací a s polštáři z prachového peří. O měkkém flanelovém povlečení, které matka používá v zimě, protože tak krásně hřeje. Zdálo se jí o stěnách se vzorovanými tapetami u ní v pokoji a o tlustém růžovém koberci, který ji každé ráno, když vyskočí z postele, šimrá na bosých chodidlech. Bylo to úplně jiné než tady u sv. Anežky, kde zmrzlé nohy souká do kousavých pantoflí s tvrdou podrážkou, navíc o číslo menších.

Evelyn leží schoulená na boku a bojuje s tenkou přikrývkou ve snaze celá se zakrýt, aby k ní nemohla zima. Ale ať se snaží sebevíc, chodidla, ramena nebo lokty vždy vykukují ven. V pokoji, který sdílí s dalšími třemi dívkami, je chladno. Evelyn i její spolubydlící jsou všechny velmi mladé a všechny patří mezi „padlé" ženy. Poslušně tu čekají na to, až přijde jejich čas — čas jejich údajného vykoupení.

Na vedlejší posteli se zavrtí Evelynina spolubydlící Margaret, která v poslední době špatně spí. Z Evelyn a Margaret se za těch pár týdnů staly důvěrné kamarádky, ačkoliv takové přátelství pravidla domova výslovně zakazují.

Margaret se u sv. Anežky objevila den po Evelyn. Vešla do pokoje, zrovna když si Evelyn vybalovala věci z kufru a rovnala je do malého prádelníku u své postele.

„Říkej mi Maggie," navrhla Evelyn, když se navzájem představily. „Jak dlouho už jsi tu, Evelyn?"

„Teprve od včerejška. Přijímala tě sestra Teresa?"

„Jo. Ta pravidla, to je šílenost. A tohle bude nejspíš vězeňský mundúr, co?" prohlížela si Maggie volné šedivé šaty.

Všechny „chovanky", jak je tituluje sestra Teresa, dostanou po příchodu stejné šaty a noční košile. To všechno jen umocňuje ponurou atmosféru připomínající trestanecký pracovní tábor, kterou má na svědomí právě Teresino vedení. Personál dívky neustále zaměstnává nejrůznějšími úkoly. Vaří, uklízí anebo za poplatek leští boty a perou prádlo pro lidi ze sousedství. Příspěvek pak putuje přímo do kasy domova. Čas, který mohou dívky trávit venku, je přesně vymezený, navíc ven můžou jen pod dohledem. Domov velmi dbá na anonymitu svých chovanek. Dívky se spolu nesmí bavit o soukromých záležitostech. Nesmí se oslovovat příjmením. Nesmí ostatním prozradit, jak otěhotněly. Snad proto jsou doslova posedlé tím,

kdy má která rodit. Termín porodu je téma, které spolu neustále šeptem probírají, a je to i první věc, na kterou se vyptávají nově příchozích.

Maggie má porodit dva týdny po Evelyn, takže v tom plavou spolu. Evelyn je vždy o krůček před Maggie, je kormidelnicí jejich dvoučlenné posádky. Dívky se nemohou jednoduše obrátit na matku nebo starší sestru a poradit se s nimi o průběhu těhotenství, a jeptišky jim v této záležitosti pomoct neumí — anebo nechtějí. Od doktora, který za nimi dochází, se odpovědi nikdy nedočkají. Lékař své pacientky ignoruje a komunikuje výhradně se sestrou Teresou, přičemž se tváří, jako by těhotenství bylo jen jakýsi vědecký experiment, který mu byl přidělen ke zkoumání a kterému se co do záživnosti vyrovná i pozorování růstu plísní. A tak dívkám, které trpí zoufalým nedostatkem informací, nezbývá než se snažit pomáhat si navzájem. Ovšem jen tehdy, pokud se ocitnou z dohledu ostražitých očí sestry Teresy, neboli Bachařky, jak jí přezdívají. U sv. Anežky se tedy vše odehrává v opravdu dokonalém utajení.

Ticho v chodbě prořízne další zaúpění a Maggie otevře oči. Hubenýma rukama si ochranitelsky obejme bříško, které se teprve začíná zakulacovat. „Slyšíš to?“ zašeptá. Evelyn přikývne. „Vzbudilo mě to. Myslím, že je to Emma.“

„Minulý týden, když jsme byly v kuchyni, mi říkala, že si to s tou adopcí rozmyslela, ale…“ Maggie větu nedokončí. Evelyn zavrtí hlavou. Obě dobře ví, že u sv. Anežky změnit názor nemůžete. „Často ráno pláče. Myslím, že u nich na pokoji nikoho nemá. Nikoho takhle blízkého.“ Maggie se na Evelyn pousměje.

Chvíli si mlčky hledí do očí. Emminy vzlyky nakonec utichnou a jejich ozvěnu pohltí vybledlé tapety v chodbě. Tyhle stěny už během všech těch dlouhých let utlumily pořádný příval zoufalých nářků. Stejně jako tichých proseb a úpěnlivých modliteb.

Evelyn se celá roztřese, až jí zadrkotají zuby. „Taková zima. Jako by už mrzlo.“

„Já vím. Pojď za mnou.“ Maggie kamarádce pokyne, aby si vlezla k ní do postele, a posune se, jak jen je to na úzké matraci možné, aby jí uvolnila místo. Tedy asi o deset centimetrů.

Evelyn přes Maggie přehodí svou tenoučkou přikrývku a natáhne se k ní na postel. Zatímco se snaží uvelebit, Maggie se dusí smíchy. Asi po minutě úsilí si konečně najdou pohodlnou polohu a Maggie se zavrtá hlavou Evelyn pod bradu.

„Minulý týden jsem poprosila sestru Agathu, jestli by někde nevyštrachala další deky. Prý se pokusí, ale teď jsou všechny pokoje obsazené, takže toho moc navíc nemá,“ povzdechne si Maggie.

V domově pracují a zároveň i bydlí tři jeptišky plus sestra Teresa a otec Leclerc. Jeptišky si hledí svého a soustřeďují se zejména na plnění úkolů, které jim zadává sestra Teresa. Jediná z personálu, která se dívkám doopravdy věnuje, je sestra Mary Agatha. Vzrůstem je maličká a ve tváři bledá a nevýrazná. Evelyn připomíná šedou myšku. Je ale velmi laskavá a srdečná, což je proti jízlivosti útočné sestry Teresy vítaná změna. Jako jediná dívky oslovuje „slečno“. A navíc se láskyplně stará o jejich novorozená miminka. Podle Evelyn je docela škoda, že se sestra Agatha rozhodla vstoupit do kláštera. Mohla z ní být perfektní chůva.

„Hej, Evelyn, jak se jmenuješ příjmením?“ zašeptá Maggie zpod Evelyniny brady a přeruší tok jejích myšlenek.

„Taylorová,“ odpoví Evelyn na zakázanou otázku a hrudníkem jí přitom projede vlna vzrušení. „A ty?“

„Robertsová. Moc mě těší, slečno Taylorová.“

Evelyn se usměje. „Také mě těší, slečno Robertsová.“

Následuje krátké ticho. Obě se snaží trochu zahřát.

„Co chceš dělat, až se odsud dostaneš?“ zajímá se Maggie.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Hledá se Jane*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.